

medlemsstater har problemer med at få gennemført konventionens bestemmelser.

Der vejes jo konstant for og imod konsekvenser i et forum, hvor magtmidlerne, når det kommer til stykket, er – og skal være – begrænset til diplomati, samtale, vejledninger og henstillinger. Hvor kun én konsekvens virkelig er mulig, nemlig udsmidning eller indefrysning, er det et langsomt og af og til utilfredsstillende arbejde at få indarbejdet og virkeliggjort de tanker, der lå bag dannelsen af Europarådet: menneskerettigheder, retssikkerhed og demokrati.

Blandt problemlandene har Tyrkiet og Ukraine en særlig placering: Tyrkiet, fordi de trods et mangeårigt medlemskab og gentagne henstillinger ikke har vist den store vilje til at respektere de mest elementære menneskerettigheder.

Gentagne krænkelse af tyrkiske borgers menneskerettigheder og den massive undertrykkelse af hele det kurdiske folks demokratiske, kulturelle og sociale rettigheder har jo stof nok i sig til adskillige forespørgselsdebatter i Folketinget.

Det har været taget op i en strøm af resolutioner i Europarådet og henvendelser fra Europarådets forsamlinger, foreløbig uden synderlig effekt. En indefrysning af Tyrkiets medlemskab af Europarådet ville være den eneste relevante reaktion på den arrogance, som den tyrkiske regering foreløbig har mødt kritikken med.

Her skal det igen understreges, at vi i SF tager meget afstand fra de krænkelse; at vi kræver, at kurderne får mulighed for lokalt selvstyre, og at deres demokratiske og kulturelle rettigheder respekteres. Ligeledes kræver vi, at der bliver en international overvågning af retssagen mod Ícalan for at sikre en retfærdig rettergang, hvilket jo er stærkt tvivlsomt, som sagerne står nu.

Så er der Ukraine, som efter eget ønske blev hasteoptaget trods deres manglende opfyldelse af en række betingelser, særlig iøjnefaldende er Ukraines totalt manglende vilje til at afskaffe dødsstraffen. Argumentet har været, at kriminaliteten er høj og ondartet, og at det forestående ukrainske valg umuliggør initiativer i retning af en afskaffelse.

Det er naturligvis uacceptabelt, og det strider mod de løfter, som Ukraine selv frivilligt har afgivet for at blive optaget. Og det skal understreges, at de bestemmelser, der er tale om for såvel Tyrkiets som Ukraines side, jo er bestem-

melser, som er underskrevet frivilligt af begge lande.

For at følge op på situationen i medlemsstaterne udfører Europarådet en monitorering af en række landes forhold. Hvis den monitorering skal være reel, så skal den jo ikke alene omfatte de nye medlemsstater, men bør også omfatte gamle – det gør den også – medlemsstater som f.eks. Danmark. Vi ville også have glæde af at få gennemgået vores lovgivning for at få konstateret, i hvilket omfang vi lever op til Europarådets bestemmelser.

Parlamentarikerforsamlingen har et højt aktivitetsniveau, så højt at det kan være vanskeligt selv for et mellemstort parti som SF at nå hele vejen rundt. Monitorering er én ting, overvågning af valg er et andet arbejdsområde, og endelig skal man jo ikke glemme de debatter og beslutninger, som tages på sessionerne i Strasbourg. Her kunne man så godt ønske sig, at aktiviteten i ministerrådet matchede aktiviteten i parlamentarikerforsamlingen.

En række resolutioner er gennemdebatteret og vedtaget i rådet og ligger nu til lagring hos ministrene. Hvor længe skal man f.eks. vente på, at resolutionen om menneskerettigheder for værnepligtige bliver realiseret? Hvorfor tager Danmark ikke skridt i retning af at være det foregangsland, som regeringen ellers har udråbt os til? Skridtet skulle ikke være så svært. Og kravet om almindelige demokratiske rettigheder til såvel værnepligtige som ansatte i en demokratisk hær i et demokratisk land i fredstid er vel egentlig selvindlysende.

I anledning af Europarådets 50-års jubilæum i år har der været talt en del om det frustrerende i, at så megen opmærksomhed tilfalder EU og så lidt tilfalder Europarådet. Den frustration vil jeg gerne dele, men det hjælper jo altså ikke at klynke.

Hvis Europarådet virkelig skal ind i befolkningens bevidsthed, så tror jeg ikke på, at det hjælper med glittede brochurer og flotte plakater. De særlige områder, som Europarådet har indflydelse på, bør trækkes frem i lyset.

Når Europarådet f.eks. uddeler menneskerettighedspriser til menneskerettighedsforkæmper, så gør det virkelig en forskel, en forskel på liv og død. En organisation eller en person, som på den måde trækkes ud af det ukendte og kommer på pressens og offentlighedens læber, har større chancer for at overleve end dem, som kan blive forfulgt i ubemærket. Den type aktiviteter gør en forskel, der kan mærkes.